

Arrest

nr. 283 314 van 17 januari 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat J. SCHELLEMANS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger samen met X, die verklaart van Belgische nationaliteit te zijn van hun minderjarige kinderen X, X en X, heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 september 2022 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 oktober 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 17 november 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 28 november 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 april 2010 wordt ten aanzien van verzoekster een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen. Op 14 september 2010 wordt verzoekster gerepatrieerd naar Marokko. Op 9 november 2010 treden dhr. Z.L. en verzoekster in het huwelijk. Zij hebben samen drie kinderen, geboren in respectievelijk 2013, 2015 en 2019.

Op 27 april 2022 dient verzoekster, in eigen naam en in naam van haar minderjarige kinderen, voor de vierde keer een visumaanvraag in met toepassing van artikel 40*ter* van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 1 september 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie voor elk van de aanvragers een identieke beslissing tot weigering van het visum, aan verzoekers ter kennis gebracht op 2 september 2022. Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motivering telkenmale luidt als volgt:

"De betrokkenen kunnen geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Overwegende dat vier visumaanvragen werden ingediend voor H. (...) B. (...) °(...) 1984, M. (...) Z. (...) °(...) 2013, H. (...) Z. (...) °(...) 2015 en W. (...) Z. (...) °(...) 2019, teneinde de echtgenoot/vader L. (...) Z. (...) °(...) 1972, van Belgische nationaliteit, in België te vervoegen.

Overwegende dat de vreemdelingenwet bepaalt dat de te vervoegen persoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan 120 procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Overwegende dat ter staving van de bestaansmiddelen de volgende documenten voorgelegd werden:

1) Invaliditeitsuitkeringen uitgaande van "De VoorZorg" op naam van de gezinshereniger voor de periode 01/2020 tot en met 01/2022

2) Pensioenuitkeringen/inkomensgarantie voor ouderen uitgaande van "Federale Pensioendienst" op naam van "Z. (...) M. (...)" voor de periode 09/2020 tot en met 10/2021

3) Inkomensgarantie voor ouderen uitgaande van "Federale Pensioendienst" op naam van "L. (...) F. (...)" voor de periode 09/2020 tot en met 10/2021

4) IVT's en IT's uitgaande van "FOD Sociale Zekerheid" op naam van "Z. (...) Y. (...)" voor de periode 09/2020 tot en met 09/2021

Overwegende dat ten eerste de verschillende uitkeringen/garanties op de namen van "Z. (...) M. (...)", "L. (...) F. (...)" en "Z. (...) Y. (...)" niet in aanmerking genomen kunnen worden bij de beoordeling van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, daar het gaat om bestaansmiddelen van derden.

Overwegende dat ten tweede de invaliditeitsuitkeringen op naam van de gezinshereniger wel in aanmerking kunnen worden genomen. Wat betreft de uitkeringen voor de periode 01/2020 tot en met 12/2020, gezien het gaat om uitkering van het jaar 2020, worden hiermee dus niet meer de huidige bestaansmiddelen van de gezinshereniger weergegeven.

Overwegende dat daarnaast blijkt uit de uitkering voor de periode 01/2021 tot en met 01/2022, de gezinshereniger over een gemiddelde maandelijkse netto uitkering van €1.427 beschikte. Dit bedrag is echter lager dan 120 procent van het bedrag zoals bedoeld in art. 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Overwegende dat art. 42, §1, al. 2 van de vreemdelingenwet stelt dat, indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, §4, tweede lid, en 40ter, §2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden dient te bepalen welke

bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Overwegende dat uit de voorgelegde documenten in de visumaanvraag blijkt dat de gezinshereniger ten minste moet voorzien in de volgende maandelijkse kosten:

- *Internet: €32*
- *Energieverbruik: €42,63*
- *Waterverbruik: €70*
- *Ziekenfonds: €7,15*

En de volgende jaarlijkse kosten:

- *Reisverzekering: €25 (€2,08 per maand)*
- *Familiale verzekering: €142,71 (€11,89 per maand)*

Overwegende dat hierbij vermeld dient te worden dat er voor de betaling van energie sprake is van een sociaal tarief, hetgeen een maatregel is om personen die behoren tot bepaalde categorieën van rechthebbenden te helpen om hun energiefactuur te betalen.

Overwegende dat uit een begeleidende brief van de advocaat van de gezinshereniger de kosten voor internet, energie en water gedeeld zouden worden door de gezinshereniger, zijn ouders en zijn zus ($€144,63/3 = €48,21$).

Overwegende dat uit het voorgaande blijkt dat de gezinshereniger een totale maandelijkse kost van €69,33 zou hebben.

Overwegende dat na aftrek van deze kosten van de gemiddelde netto uitkering van de gezinshereniger slechts een bedrag van €1.357,67 overblijft.

In het licht van deze elementen is de Dienst Vreemdelingenzaken van mening dat de voorgelegde bestaansmiddelen van de gezinshereniger ontoereikend zijn om te kunnen voorzien in de overige behoeften (voeding, kleding, mobiliteit, verzekeringen, hobby's, gezondheidszorg,...) voor zichzelf, zijn vrouw en zijn 3 kinderen, zonder ten laste te vallen van de overheid.

Bijgevolg is onvoldoende aangetoond dat de gezinshereniger over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt en wordt niet voldaan aan de voorwaarden tot gezinshereniging.

Gelet op het bovenstaande wordt de visumaanvraag verworpen.

Motivatie:

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De Belgische onderdaan heeft niet aangetoond dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 40ter, alinéa 2."

2. Over de rechtspleging

2.1 In hun verzoekschrift vragen verzoekers aan hun minderjarige kinderen de kosteloze rechtsbijstand toe te kennen. Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vooralsnog geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve evenmin het voordeel van de kosteloze rechtsbijstand kan toekennen. Het verzoek daartoe wordt verworpen.

2.2 Verzoekers hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, van artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie

(hierna: het VWEU), van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 23 het Verdrag inzake de rechten van personen met een handicap (hierna: het VRPH), van het gelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van hun middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Er werden vier visumaanvragen ingediend voor H. (...) B. (...) °(...) 1984, M. (...) Z. (...) °(...) 2013, H. (...) Z. (...) °(...) 2015 en W. (...) Z. (...) °(...) 2019, teneinde de echtgenoot/vader L. (...) Z. (...) °(...) 1972, van Belgische nationaliteit, in België te vervoegen.

Dhr. Z. (...) L. (...) (de referentiepersoon) heeft een ernstige beperking aan zijn ogen, nl. zijn zicht uit beide ogen is bijzonder zwaar aangetast. Dit is onbehandelbaar en omwille daarvan onomkeerbaar. Hierdoor is hij volledig en definitief arbeidsongeschikt en is er zowel een vermindering van zijn verdienvermogen, als een vermindering van zijn zelfredzaamheid. Hij is dan ook volledig afhankelijk van hulp van derden, voor verplaatsingen, koken, eten, persoonlijke hygiëne, zich aankleden en fijne en zware huishoudelijke taken.

De referentiepersoon heeft dus een handicap in de zin van het Verdrag inzake de rechten van personen met een handicap, aangenomen door de Verenigde Naties op 13 december 2006.

De referentiepersoon kampt met een langdurige zintuiglijke beperking die hem in wisselwerking met diverse drempels kunnen beletten volledig, daadwerkelijk en op voet van gelijkheid met anderen te participeren in de samenleving (artikel 1 van het VN Verdrag).

Verzoekers zintuiglijke beperking is niet enkel langdurig, maar ongeneeslijk of onomkeerbaar.

Verzoeker krijgt is arbeidsongeschikt door zijn handicap en krijgt een inkomensvervangende tegemoetkoming. Door de onomkeerbaarheid van zijn handicap zal verzoekers inkomen altijd blijven bestaan uit die inkomensvervangende tegemoetkoming en niet in die mate toenemen dat hij plots over een inkomen beschikt dat hoog genoeg is om niet tot een individuele behoeftenanalyse te leiden.

Concreet wil dat zeggen dat hoewel verzoeker gehuwd is en 4 kinderen heeft, hij nooit in aanmerking zal komen voor gezinshereniging zolang verwerende partij de voorwaarden zo stringent toepast, en als direct gevolg van zijn handicap, wat geenszins te wijten is aan zijn eigen handelen of niet-handelen.

Het VN Verdrag voor personen met een handicap geeft aan in overweging x dat het gezin de natuurlijke hoeksteen van de samenleving vormt en verdragsstaten het gezinsleven van personen met een handicap dient te beschermen, zodat zij op voet van gelijkheid met anderen kunnen leven:

“x) Ervan overtuigd dat het gezin de natuurlijke hoeksteen van de samenleving vormt en recht heeft op bescherming door de samenleving en de Staat en dat personen met een handicap en hun gezinsleden de nodige bescherming en ondersteuning dienen te ontvangen, teneinde hun gezinnen in staat te stellen bij te dragen aan het volledige genot van de rechten van personen met een handicap en wel op voet van gelijkheid met anderen;”

Artikel 23 van het VN Verdrag voorziet in de eerbiediging van het gezinsleven van personen met een handicap, en vereist dat de verdragspartijen doeltreffende en passende maatregelen nemen om discriminatie van personen met een handicap uit te bannen op het gebied van huwelijk, gezinsleven en ouderschap en dit op voet van gelijkheid met anderen.

De referentiepersoon voor de rest van zijn leven uitsluiten van de mogelijkheid van gezinshereniging met zijn vrouw en kinderen maakt een disproportionele inmenging uit in zijn recht op gezinsleven, en dat van zijn vrouw en kinderen, en houdt geen enkele rekening met hun hoger belang als kinderen.

Het is een discriminatie van de referentiepersoon als persoon met een handicap en dit specifiek met betrekking tot zijn recht op gezinsleven.

Verwerende partij heeft een individuele behoeftenanalyse gemaakt, maar die analyse is gebrekkig. Er werd geen rekening gehouden met de impact van de bestreden beslissing op de kinderen van verzoeker en zijn echtgenote en ook niet met verzoekers handicap en zijn recht op een effectieve bescherming van zijn gezinsleven.

Er werd geen rekening gehouden met het feit dat de referentiepersoon geen enkele huur hoeft te betalen. Een huurder wordt gemiddeld geacht 1/3 van zijn nettoloon aan huur te betalen, dat wil zeggen dat als we het referentiebedrag van 1845,50 EUR nemen, de referentiepersoon normaliter een bedrag van 615,17 EUR per maand aan de kant zou moeten houden voor huur in de hypothese dat hij wel huur zou moeten betalen. Dat zou hem achterlaten met een netto-inkomen van 1230,33 EUR, wat gevoelig lager ligt dan de 1357,67 EUR die volgens verwerende partij overblijft nadat alle kosten betaald zijn door de referentiepersoon.

Indien we de huidige gemiddelde huurkost zouden nemen zouden we zelfs een bedrag van 800 EUR moeten aftrekken van die 1845,50 EUR, wat de referentiepersoon op een inkomen van 1045,50 EUR zou brengen en zagezegd voldoende zou moeten zijn om in aanmerking te komen voor gezinshereniging.

Het is onbegrijpelijk dat verwerende partij dit niet in rekening brengt, terwijl het wel werd aangevoerd en gedocumenteerd in de begeleidende brief van oktober 2021 van zijn raadsman.

Het is overduidelijk dat na de behoeftenanalyse de referentiepersoon een hoger netto bedrag overhoudt dan andere personen die wel 1845,50 EUR netto verdienen en wel huur moeten betalen.

Daarenboven dient er extra aandacht te zijn voor het feit dat in verzoekers geval deze erg restrictieve behoeftenanalyse een disproportionele impact heeft op verzoekende partij haar kinderen, hen voor onvoorzienbare tijd van hun vader gescheiden houdt, en de referentiepersoon, op grond van zijn handicap (!), gescheiden houdt van vrouw en kinderen, terwijl dit voor hem onveranderbaar is.

Er dient ook in rekening gebracht te worden dat de referentiepersoon hulp nodig heeft, de ondersteuning door zijn vrouw en kinderen behoeft, om volwaardig te kunnen deelnemen aan de maatschappij, en de bestreden beslissing zijn integratie als persoon met een handicap fnuikt.

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het hoger belang van de betrokken kinderen onder artikel 8 van het EVRM, het gelijkheidsbeginsel, en het recht op gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en gelet op de discriminatie van de referentiepersoon als gehandicapte Belg, dit samengelezen met artikel 14 van het EVRM.

De referentiepersoon is een statische Belg. Zijn echtgenote en kinderen bevinden zich in Marokko. Gelet op de onomkeerbaarheid van de referentiepersoon zijn handicap, en dus ook de onveranderlijkheid van zijn inkomen, gelet op de hoge nood van verzoeker aan de zorg en bijstand van zijn echtgenote en zijn kinderen, verplicht de weigering gezinshereniging de referentiepersoon om te overwegen het grondgebied van de Unie te verlaten en zich bij zijn echtgenote en kinderen te vestigen.

Het Hof van Justitie oordeelde in punt 42 e.v. van het arrest van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano (C-34/09), dat artikel 20 VWEU zich verzet tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat burgers van de Unie het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten. Een dergelijke situatie ontstaat wanneer een staatsburger van een derde staat het recht wordt ontzegd te verblijven in de lidstaat waar zijn kinderen van jonge leeftijd, staatsburgers van die lidstaat en te zijnen laste, verblijven, en wordt geweigerd hem een arbeidsvergunning af te geven. Er is namelijk van uit te gaan dat een dergelijke weigering ertoe zal leiden dat deze kinderen, burgers van de Unie, zullen worden verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten om hun ouders te volgen.

Dezelfde redenering geldt wanneer een Belg met een handicap omwille van zijn handicap geen voldoende hoog inkomen heeft en niet in aanmerking komt voor gezinshereniging met zijn derdelands vrouw en kinderen. Indien verzoeker een effectief gezinsleven wil beleven heeft hij geen andere mogelijkheid dan België verlaten en zich in Marokko te vestigen met vrouw en kinderen en wordt hij verplicht het grondgebied van de Unie te verlaten. In die omstandigheden zullen bedoelde burgers van de Unie in de feitelijke onmogelijkheid verkeren de belangrijkste aan hun status van burger van de Unie

ontleende rechten uit te oefenen. Artikel 20 VWEU moet volgens het Hof van Justitie zo worden uitgelegd, dat het zich hier tegen verzet.

In het arrest van het Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018 (K.A. ea) herhaalt het Hof de principes die van toepassing zijn:

“48 Het burgerschap van de Unie verleent iedere Unieburger, binnen de beperkingen van het Verdrag en de maatregelen tot uitvoering daarvan, een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten (arrest van 13 september 2016, Rendón Marín, C-165/14, EU:C:2016:675, punt 70 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

49 In die context heeft het Hof geoordeeld dat artikel 20 VWEU zich verzet tegen nationale maatregelen, daaronder begrepen beslissingen tot weigering van verblijf van familieleden van een burger van de Unie, die tot gevolg hebben dat Unieburgers het effectieve genot van de voornaamste aan hun status ontleende rechten wordt ontzegd (arresten van 8 maart 2011, Ruiz Zambrano, C-34/09, EU:C:2011:124, punt 42; 6 december 2012, O e.a., C-356/11 en C-357/11, EU:C:2012:776, punt 45, en 10 mei 2017, Chavez-Vilchez e.a., C-133/15, EU:C:2017:354, punt 61).”

Verwerende partij gaat voorbij aan artikel 20 VWEU en past dit niet toe op verzoekster en haar kinderen in de bestreden beslissing, terwijl er omwille van de handicap van de referentiepersoon en de leeftijd van zijn kinderen, alleszins een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de referentiepersoon en verzoekster en de kinderen van referentiepersoon en de referentiepersoon.

De bestreden beslissing heeft onmiskenbaar een impact op de kinderen van de referentiepersoon die door de maatregel van zijn kinderen gescheiden blijft. Artikel 24.3 van het Handvest garandeert de kinderen nochtans recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen hun belangen indruist, quod non.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle nuttige gegevens

In casu baseert verwerende partij haar beslissing op onvolledige gegevens, het feit dat de referentiepersoon geen huur hoeft te betalen werd niet in rekening gebracht, terwijl dit essentieel is voor de behoeftenanalyse.

Verwerende partij meende ten onrechte dat de referentiepersoon niet over voldoende stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, en weigerde op die basis de aanvraag tot gezinshereniging op basis van artikel 40ter Vreemdelingenwet. Dit artikel werd door verwerende partij dan ook geschonden.

De bestreden beslissing schendt alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

3.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een *“uiteenzetting van feiten en middelen”* bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoekers voeren de schending aan van artikel 7 van het Handvest en van de artikelen 8 en 14 van het EVRM, doch zetten niet uiteen op welke wijze de bestreden beslissingen deze bepalingen schenden. In zoverre is het middel dan ook onontvankelijk.

In casu liggen beslissingen voor tot weigering van de aanvraag van een visum gezinshereniging. De gemachtigde weigert de visa toe te kennen omdat onvoldoende is aangetoond dat de gezinshereniger – referentiepersoon over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, waardoor niet is voldaan aan de voorwaarden voor gezinshereniging. Verzoekers zijn het echter oneens met deze beoordeling. In zoverre zij dan ook een inhoudelijke kritiek ontwikkelen ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissingen, voeren zij in wezen de schending aan van het materiële motiveringsbeginsel.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het gelijkheidsbeginsel, waarvan verzoekers tevens de schending aanvoeren, wordt geschonden geacht wanneer wordt aangetoond dat er geen redelijke en evenredige verhouding bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. Er kan bijgevolg slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekers met feitelijke en concrete gegevens bewijzen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld.

De bestreden beslissingen *in casu* zijn genomen met toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De aangevoerde schending van de bovengenoemde algemene beginselen moet dan ook in het licht van deze bepaling worden onderzocht. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen. (...)”

Artikel 40bis, §2, eerste lid 1° tot 3° van de vreemdelingenwet, waarnaar in artikel 40ter van de vreemdelingenwet wordt verwezen, bepaalt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten (...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, brengen verzoekers de volgende bewijzen bij:

- een invaliditeitsuitkering op naam van de referentiepersoon voor de periode januari 2020 tot en met januari 2022;
- een pensioenuitkering/inkomensgarantie voor ouderen op naam van Z. M.;
- een inkomensgarantie voor ouderen op naam van L. F.;
- een inkomensvervangende tegemoetkoming en een integratietegemoetkoming op naam van Z. Y.

Blijkens de bestreden beslissingen weerhoudt de gemachtigde enkel de invaliditeitsuitkering op naam van de referentiepersoon voor de periode januari 2021 tot en met januari 2022, daar de andere uitkeringen en garanties inkomsten van derden betreffen. Dit wordt niet betwist door verzoekers. De gemachtigde stelt vast dat de invaliditeitsuitkering die de referentiepersoon geniet maandelijks gemiddeld 1427 euro bedraagt, hetgeen lager is dan 120 procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Ook dit wordt niet betwist door verzoekers.

Het Grondwettelijk Hof heeft reeds gesteld dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de referentiepersoon lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval is de gemachtigde krachtens artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet verplicht geval per geval op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (cf. GwH 26 september 2013, nr. 121/2013; RvS 19 december 2013, nr. 225.915).

Uit de bestreden beslissingen volgt dat de gemachtigde inderdaad is overgegaan tot een dergelijke individuele behoefteanalyse, die luidt als volgt:

“Overwegende dat uit de voorgelegde documenten in de visumaanvraag blijkt dat de gezinshereniger ten minste moet voorzien in de volgende maandelijkse kosten:

- *Internet: €32*
- *Energieverbruik: €42,63*
- *Waterverbruik: €70*
- *Ziekenfonds: €7,15*

En de volgende jaarlijkse kosten:

- *Reisverzekering: €25 (€2,08 per maand)*
- *Familiale verzekering: €142,71 (€11,89 per maand)*

Overwegende dat hierbij vermeld dient te worden dat er voor de betaling van energie sprake is van een sociaal tarief, hetgeen een maatregel is om personen die behoren tot bepaalde categorieën van rechthebbenden te helpen om hun energiefactuur te betalen.

Overwegende dat uit een begeleidende brief van de advocaat van de gezinshereniger de kosten voor internet, energie en water gedeeld zouden worden door de gezinshereniger, zijn ouders en zijn zus (€144,63/3 = €48,21).

Overwegende dat uit het voorgaande blijkt dat de gezinshereniger een totale maandelijkse kost van €69,33 zou hebben.

Overwegende dat na aftrek van deze kosten van de gemiddelde netto uitkering van de gezinshereniger slechts een bedrag van €1.357,67 overblijft.

In het licht van deze elementen is de Dienst Vreemdelingenzaken van mening dat de voorgelegde bestaansmiddelen van de gezinshereniger ontoereikend zijn om te kunnen voorzien in de overige behoeften (voeding, kleding, mobiliteit, verzekeringen, hobby's, gezondheidszorg,...) voor zichzelf, zijn vrouw en zijn 3 kinderen, zonder ten laste te vallen van de overheid."

De gemachtigde besluit dat de referentiepersoon na aftrek van alle vaste kosten maandelijks 1357,67 euro overhoudt. Hij concludeert dat deze bestaansmiddelen ontoereikend zijn om te kunnen voorzien in de overige behoeften van zichzelf, zijn echtgenote en hun drie kinderen, zonder daarbij ten laste te vallen van de overheid.

Verzoekers betogen dat de individuele behoefteanalyse gebrekkig is. Zij menen dat er geen rekening is gehouden met de impact van de bestreden beslissingen op de kinderen en de echtgenote van de referentiepersoon en evenmin met de handicap van verzoeker. Verzoekers stellen eveneens dat er geen rekening is gehouden met het feit dat de referentiepersoon geen huur hoeft te betalen.

Wat betreft de kritiek dat geen rekening zou zijn gehouden met het feit dat de referentiepersoon geen huur hoeft te betalen, bemerkt de Raad het volgende. Verzoekers zetten in hun verzoekschrift een uitgebreid betoog uiteen omtrent het feit dat de referentiepersoon, die inwoont bij zijn ouders, geen huur hoeft te betalen en hij daarom moet worden geacht een hoger maandelijks netto inkomen over te houden dan personen die maandelijks wel meer dan 120% van het leefloon verdienen maar wel huur moeten betalen. Eerst en vooral stelt de Raad vast dat de gemachtigde er weldegelijk rekening mee heeft gehouden dat de referentiepersoon maandelijks geen huur hoeft te betalen. Hij motiveert omtrent de maandelijkse en/of jaarlijkse vaste kosten immers als volgt:

"Overwegende dat uit de voorgelegde documenten in de visumaanvraag blijkt dat de gezinshereniger ten minste moet voorzien in de volgende maandelijkse kosten:

- *Internet: €32*
- *Energieverbruik: €42,63*
- *Waterverbruik: €70*
- *Ziekenfonds: €7,15*

En de volgende jaarlijkse kosten:

- *Reisverzekering: €25 (€2,08 per maand)*
- *Familiale verzekering: €142,71 (€11,89 per maand)*

Overwegende dat hierbij vermeld dient te worden dat er voor de betaling van energie sprake is van een sociaal tarief, hetgeen een maatregel is om personen die behoren tot bepaalde categorieën van rechthebbenden te helpen om hun energiefactuur te betalen.

Overwegende dat uit een begeleidende brief van de advocaat van de gezinshereniger de kosten voor internet, energie en water gedeeld zouden worden door de gezinshereniger, zijn ouders en zijn zus ($€144,63/3 = €48,21$).

Overwegende dat uit het voorgaande blijkt dat de gezinshereniger een totale maandelijkse kost van €69,33 zou hebben."

De gemachtigde neemt geen huurgelden op onder de maandelijkse vaste kosten, waaruit blijkt dat hij op de hoogte is van en rekening houdt met het feit dat de referentiepersoon geen huur hoeft te betalen. Daarnaast kan de Raad enkel vaststellen dat het voor het overige een puur hypothetisch en theoretisch betoog betreft. De vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk vast dat de Belg die het recht op gezinshereniging wil openen moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de maandelijkse inkomsten minstens gelijk zijn aan 120% van het leefloon. De kritiek dat bepaalde personen die aan deze voorwaarde voldoen, netto minder kunnen verdienen dan de referentiepersoon *in casu*, is dan ook niet dienstig. Immers wordt nergens in de Belgische verblijfswetgeving gesteld dat eens men aantoonst aan de voormelde inkomensgrens te voldoen, men verder nog aan enige andere inkomensgerelateerde voorwaarde dient te voldoen.

Voor wat betreft de aangevoerde schending van het hoger belang van het kind, zoals neergelegd in artikel 24 van het Handvest, bemerkt de Raad dat verzoekers geenszins aantonen dat de kinderen op enige wijze afhankelijk zijn van de referentiepersoon, hun vader. De kinderen verblijven immers in Marokko bij hun moeder, die de dagdagelijkse zorg voor de kinderen op zich neemt. Er liggen ook geen bewijzen voor waaruit blijkt dat de referentiepersoon zijn kinderen financieel onderhoudt door hen bijvoorbeeld geld op te sturen. Verzoekers tonen niet aan dat het hoger belang van de kinderen is geschonden louter omwille van het feit dat zij fysiek van hun vader blijven gescheiden, de kinderen hebben immers niet anders gekend. Verzoekers tonen niet aan dat de fysieke nabijheid van hun vader is vereist, nu de kinderen enkel het leven bij hun moeder in Marokko gewoon zijn. Een schending van het hoger belang van de kinderen blijkt niet.

Vervolgens betogen verzoekers dat artikel 23 van het VRPH, dat het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven waarborgt, door de bestreden beslissingen worden geschonden. Ze zijn van oordeel dat de referentiepersoon als direct gevolg van zijn handicap voor de rest van zijn leven wordt uitgesloten van de mogelijkheid tot gezinshereniging. Dit is volgens verzoekers een disproportionele inmenging in het gezinsleven van de referentiepersoon die een handicap heeft in de zin van het VRPH.

Verzoekers kunnen hierin echter niet worden gevolgd. Vooreerst merkt de Raad op dat voormelde verdragsbepaling wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Artikel 23 van het VRPH is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan voornoemde verdragsbepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekers kunnen de schending van artikel 23 van het VRPH bijgevolg niet op ontvankelijke wijze aanvoeren. Nog daargelaten het gegeven dat aan artikel 23 van het VRPH geen directe werking toekomt, wenst de Raad erop te wijzen dat de bestreden beslissingen niet louter een rechtstreeks gevolg zijn van de handicap van de referentiepersoon. De gemachtigde heeft de situatie van verzoekers op rechtmatige en zorgvuldige wijze getoetst aan de wettelijke voorwaarden van de gezinshereniging. Zoals overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet is vereist, is de gemachtigde in de eerste plaats nagegaan of de Belgische referentiepersoon over een inkomen beschikt dat minstens gelijk is aan 120% van het leefloon. Toen bleek dat dit niet het geval is, hetgeen overigens niet wordt betwist door verzoekers, heeft de gemachtigde overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet op basis van de eigen behoeften van de referentiepersoon en zijn familieleden onderzocht welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te kunnen voorzien zonder dat zij ten laste vallen van de openbare overheden. Uit dit onderzoek is gebleken dat de referentiepersoon slechts over een bedrag van 1357,67 euro beschikt om te kunnen voorzien in zijn eigen behoeften en in die van zijn echtgenote en drie kinderen, hetgeen door de gemachtigde ontoereikend is bevonden. Niets staat eraan in de weg dat de referentiepersoon, ondanks zijn handicap en definitieve arbeidsongeschiktheid, in de toekomst wel over voldoende bestaansmiddelen kan beschikken. Immers dient te worden opgemerkt dat in het kader van de behoefteanalyse niet enkel de inkomsten van de referentiepersoon zelf in rekening kunnen worden gebracht maar ook bijvoorbeeld de inkomsten van derden waarover de referentiepersoon kan beschikken. Volledigheidshalve stelt de Raad dan ook vast dat de referentiepersoon als gevolg van de bestreden beslissingen niet "*voor de rest van zijn leven*" van de mogelijkheid tot gezinshereniging wordt uitgesloten. Aldus dient te worden besloten dat de gezinshereniging *in casu* niet wordt geweigerd omdat de referentiepersoon een handicap heeft, doch wel omdat hij niet aantoonde over voldoende bestaansmiddelen te beschikken in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Voorts stelt verzoeker dat hij hulp nodig heeft van zijn vrouw en kinderen om volwaardig te kunnen deelnemen aan de maatschappij. Hij betoogt volledig afhankelijk te zijn van de hulp van derden voor onder meer verplaatsingen, koken, zich aankleden *etc.* In die zin achten verzoekers artikel 20 van het VWEU dan ook geschonden omdat verzoeker overweegt het Belgische grondgebied te verlaten en zich bij zijn echtgenote en kinderen in Marokko te voegen.

In de eerste plaats dient te worden benadrukt dat het Unierecht in beginsel niet van toepassing is op een verzoek om gezinshereniging van een derdelander met een gezinslid dat onderdaan van een lidstaat is en nooit gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer, en dus in beginsel niet in de weg staat aan een regeling van een lidstaat op grond waarvan een dergelijke gezinshereniging afhankelijk wordt gesteld van een voorwaarde inzake voldoende bestaansmiddelen.

In de tweede plaats dient echter te worden opgemerkt dat het stelselmatig en zonder enige uitzondering opleggen van een dergelijke voorwaarde kan leiden tot een schending van het afgeleide verblijfsrecht dat krachtens artikel 20 van het VWEU in zeer bijzondere situaties moet worden toegekend aan de derdelander die familielid is van een Unieburger. Er bestaan immers zeer bijzondere situaties waarin ondanks het feit dat het secundaire recht inzake het verblijfsrecht van derdelanders niet van toepassing is en dat de betrokken Unieburger geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer, niettemin een verblijfsrecht moet worden toegekend aan een derdelander die familielid is van die Unieburger, omdat aan het burgerschap van de Unie elk nuttig effect zou worden ontnomen indien die burger ten gevolge van de weigering om een dergelijk recht toe te kennen, genoodzaakt zou zijn het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten, waardoor hij het effectieve genot van de belangrijkste aan zijn status van Unieburger ontleende rechten zou verliezen (cf. HvJ van 8 maart 2011, nr. C-34/09, *Ruiz Zambrano*; HvJ 27 februari 2020, nr. C-836/18, *Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real*).

De weigering om aan een derdelander een verblijfsrecht toe te kennen kan echter alleen afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie indien er tussen die derdelander en de Unieburger, die een lid is van zijn familie, een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat deze ertoe zou leiden dat laatstgenoemde gedwongen is de betrokken derdelander te vergezellen en het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Hieruit volgt dat een derdelander alleen aanspraak kan maken op een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 van het VWEU indien zowel deze derdelander als de Unieburger, die een familielid is, gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten wanneer geen dergelijk verblijfsrecht wordt toegekend. Derhalve kan de toekenning van een dergelijk afgeleid verblijfsrecht slechts worden overwogen wanneer de derdelander die familielid van een Unieburger is, niet voldoet aan de voorwaarden om een verblijfsrecht te krijgen in de lidstaat waarvan deze burger een onderdaan is.

In de derde plaats heeft het Hof weliswaar reeds erkend dat het uit artikel 20 van het VWEU voortvloeiende afgeleide verblijfsrecht niet absoluut is en dat de lidstaten in bepaalde specifieke omstandigheden kunnen weigeren om het toe te kennen. Dit neemt niet weg dat het ook heeft geoordeeld dat artikel 20 van het VWEU de lidstaten niet toelaat om op het in dit artikel neergelegde afgeleide verblijfsrecht een uitzondering te maken die verband houdt met de vereiste dat de Unieburger over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken. Wanneer aan een derdelander die familielid van een Unieburger is, het afgeleide verblijfsrecht op het grondgebied van de lidstaat waarvan deze burger de nationaliteit bezit, zou worden geweigerd op de enkele grond dat deze laatste niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt, terwijl tussen beiden een afhankelijkheidsverhouding bestaat, zou dat een aantasting vormen van het effectieve genot van de belangrijkste uit de status van Unieburger voortvloeiende rechten, die onevenredig is uit het oogpunt van het doel dat met een dergelijke middelentoets wordt nagestreefd, namelijk het veiligstellen van de overheidsmiddelen van de betrokken lidstaat. Wanneer er tussen een Unieburger en de derdelander die een familielid is sprake is van een zodanige afhankelijkheidsverhouding, staat artikel 20 van het VWEU bijgevolg eraan in de weg dat een lidstaat een uitzondering maakt op het afgeleide verblijfsrecht dat bij dit artikel wordt toegekend aan deze derdelander, op de enkele grond dat de Unieburger niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt (cf. HvJ van 5 mei 2022, C-451/19 en C-532/19, *Subdelegación del Gobierno en Toledo*).

In casu tonen verzoekers echter niet aan dat er tussen de referentiepersoon en zijn echtgenote en kinderen een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat de referentiepersoon het grondgebied van de EU in zijn geheel dient te verlaten. In de huidige situatie ligt er immers weigeringen van een visumaanvraag voor. Dit wil zeggen dat de gezinsleden van de Unieburger zich nog in het land van herkomst, zijnde Marokko, bevinden. Het gegeven dat de gezinsleden van de referentiepersoon nog in Marokko verblijven, heeft hem er echter niet toe gedwongen zijn gezinsleven in Marokko te vervoegen. In dit opzicht dient ook in rekening te worden gebracht dat verzoeker bij zijn ouders en zus, die hem de nodige zorgen kunnen toedienen, inwoont. De referentiepersoon heeft tot nog toe steeds met de hulp van anderen in zijn eigen levensonderhoud kunnen voorzien. De hulp van zijn echtgenote en kinderen heeft hij tot nu toe daarvoor niet nodig gehad. Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden als zou de aanwezigheid van zijn echtgenote en kinderen in België absoluut onontbeerlijk zijn. Verzoekers tonen dan ook niet aan welk belang zij hebben bij hun kritiek dat de gemachtigde in de bestreden beslissing geen onderzoek in het licht van artikel 20 van het VWEU heeft gevoerd, nu een schending van deze bepaling niet aannemelijk wordt gemaakt.

Concluderend kan worden gesteld dat verzoekers niet aantonen dat de gemachtigde op onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat niet is voldaan aan de voorwaarden inzake gezinshereniging zoals bepaald in artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN